

Chương 20

Đêm ấy, hai chú cháu Hàm đi ngủ sớm hơn tất cả nhà. Bà Bang đợi cho cả nhà đi ngủ rồi gọi con ra chỗ vắng hỏi:

- Péng, tại sao lúc này con khóc có việc gì cho bố mẹ biết để còn liệu chứ!

Hai mắt Péng đỏ ngầu, nàng thưa:

- Người nhà anh con bị hại gần hết, bố, mẹ, hai chị đều qua đời.

- Thôi, biết làm sao được khi việc ấy đã xảy ra rồi. Bây giờ mày nghĩ thế nào?

Nàng khẽ đáp:

- Con bối rối nên chưa nghĩ ra sao cả. Đợi anh con nói chuyện đã.

Thấy con mình buồn cũng không muốn hỏi gạn và nếu có khuyên nhủ nàng lại càng khóc to. Ba đành đi ngủ. Còn Péng thao thức khóc âm ục trong chăn.

Vào khoảng nửa đêm, đoán như vậy, khi sương muối đã làm chủ nơi rừng rú phủ kín khắp nơi. Tất cả mọi vật đều im hơi lặng tiếng thì có tiếng động ở ngoài nhà và bóng đen thẳng tiến vào chỗ nàng ngủ.

Bóng đến gần, nàng nhận rõ được người yêu nên nàng chạy ra. Cả hai cùng ra ngoài hiên.

Péng vẫn khóc. Hàm dỗ mãi nàng mới chịu nín, chàng gặng hỏi:

- Sao em lại khóc? Anh buồn lắm! Việc của anh đáng để cho anh khóc, nhưng nào anh có mất một giọt nước mắt nào đâu? Anh biết tình em đối với anh ra sao rồi; qua những ngày ở lại đây. Đừng khóc nữa anh mới kể chuyện cho nghe.

Nàng ngược mắt nhìn chàng nhờ ánh trăng hạ tuần lờ mờ chiếu xuống.

- Vâng.

- Quê anh tan nát rồi, còn đâu nữa! Bố mẹ, hai chị anh đã chết! Thế là hết! Còn anh và đứa em dại, anh sẽ làm gì để gây lại cơ đồ?

Nàng nghẹn ngào chửi rửa:

- Chỉ vì quân phiệt Nhật ác tâm phá hại dân ta.

- Anh sẽ về quê ngay sáng mai.

- Anh đi sửa soạn đi. Em không dám giữ anh vì chẳng nữ nào ngăn cản một việc vô lý thế! Em vẫn nhớ anh và yêu mãi mãi.

Tiệc cưới hôm nọ chứng tỏ em đã là bạn của anh.

Nàng nói xong bung mặt khóc.

- Em khóc làm gì! Để anh thêm xót, phải chăng em phản đối anh gián tiếp việc về quê.

Anh quyết phải đi; trước khi quay lại đây cùng em hưởng ngày cưới đẹp đẽ. Khi đã cưới, ta trở về quê anh sống cuộc đời thôn dã.

- Em chỉ sợ rằng người ta cười em thôi.

- Không đâu! Anh chẳng còn bố mẹ chồng, anh chị em chi hết, trừ chú bé em út. Chúng ta sẽ được tự do hơn nhiều.

Mắt nàng sáng hơn lên, cầm khăn lau nước mắt; rồi lặng thinh nghe chồng kể truyện. Nhưng bỗng nàng ngắt quãng và bảo chàng:

- Em vào báo tin cho mẹ biết đã!

- Khoan! Để anh còn nghỉ lại xem sao? Bố vắng nhà chưa về.

Rồi chàng suy luận trong một lát, chàng quyết định đợi ông Bang về đã trước khi xuôi. Hàm bảo người sơn nữ:

- Chậm một phút nữa, anh đã làm một việc thiếu suy xét. Phải đợi bố về hãy hay.

- Phải đấy.

Cả hai quay vào nhà, trong khi ấy gà gáy đờ hời.